

Frygt ikke!

Prædiken 20. juli 2025 i Kbh og Aarhus. LGJ
Skriftlæsninger: Esajas 6,1-8, 1 Petersbrev 3,8-15

Evangelium: Lukas 5,1-11

Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden.

Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: "Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!" Men Simon svarede: "Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud." Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand." For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået - ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, som fiskede sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon: "Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker." Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham.

Det handler om den mest skræmmende selverkendelse og hjælpen ud af skyld og forladthed. Og prædikenen henter hjælp i både teksten fra Gamle Testamente om Esajas på arbejde i Templet, og i Nye Testamente om Simon, der er midt i sit fiske-arbejde.

1. ESAJAS OG OS

Esajas var præst i templet i Jerusalem. Og på en tid, hvor det så ringe ud med gudstjenesten og troen. Der skete meget forkert i Guds folk. Ikke mange troede på Gud. Esajas fik af Herren et ord, som var tungt: at sige sandheden om Guds dom, og prædike frelsen til tro for dem, som ville høre på sandheden. Det skulle han midt i en tid, hvor Guds folk ikke længere kendte sin Herre. Han siger i *kapitel 1*: ... *Oksen kender sin ejer, æslet sin herres krybbe, men Israel kender ikke mig. Mit folk fatter intet.* Og han indbyder til tale med Herren, deres Gud om ugudeligheden, og få hans tilgivelse. Men det ser svært ud.

Do not be afraid!

Sermon 20 July 2025 in Cph and Aarhus. LGJ
Readings from Holy Scripture: Is 6,1-8, 1 Pet 3,8-15

Luke 5:1-11 ESV

On one occasion, while the crowd was pressing in on him to hear the word of God, he was standing by the lake of Gennesaret, 2 and he saw two boats by the lake, but the fishermen had gone out of them and were washing their nets. 3 Getting into one of the boats, which was Simon's, he asked him to put out a little from the land. And he sat down and taught the people from the boat. 4 And when he had finished speaking, he said to Simon, "Put out into the deep and let down your nets for a catch." 5 And Simon answered, "Master, we toiled all night and took nothing! But at your word I will let down the nets." 6 And when they had done this, they enclosed a large number of fish, and their nets were breaking. 7 They signaled to their partners in the other boat to come and help them. And they came and filled both the boats, so that they began to sink. 8 But when Simon Peter saw it, he fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, for I am a sinful man, O Lord." 9 For he and all who were with him were astonished at the catch of fish that they had taken, 10 and so also were James and John, sons of Zebedee, who were partners with Simon. And Jesus said to Simon, "Do not be afraid; from now on you will be catching men." 11 And when they had brought their boats to land, they left everything and followed him.

It's about the most frightening self-knowledge and the help out of guilt and abandonment. And the sermon draws from both the text from the Old Testament about Isaiah at work in the Temple, and in the New Testament about Simon, who is in the middle of his fishing work.

1. ISAIAH AND US

Isaiah was a priest in the temple in Jerusalem. And at a time when things looked bad with the divine service and faith. A lot of wrong things happened in God's people. Not many believed in God. Isaiah received from the Lord a word that was heavy: to speak the truth of God's judgment, and to preach salvation unto faith to those who would listen to the reality. He had to do so in the midst of a time when God's people no longer knew their Lord. He says in *chapter 1*: ... *The ox knows its owner, the donkey knows its master's manger, but Israel does not know me. My people don't understand anything.* And he invites you to talk to the Lord your God about the wickedness and receive His forgiveness. But it looks difficult.

Da kan man få den tanke, at præsten Esajas er opgivende og mismodig, ligesom præster kan blive mismodige og give op i dag, når de skal prædike sandhed og nåde i en gudløs tid.

Men da sker noget for og med Esajas, mens han gør tjeneste i templet. Han mærker som var der et jordskælv i templet. Og serafer og andre engle synger, ligesom vi sang ved gudstjenestens begyndelse: *"Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre. Hele jorden er fuld af hans herlighed."*

Man skulle tro, at Esajas blev glad. Men han blev det modsatte. Han siger: *"Ve mig, det er ude med mig, jeg er en mand med urene læber og bor i et folk med urene læber."* Nu er problemet ikke kun folket, de andre, menigheden og kirken. Han er selv ramt af problemet: De urene læber. Og han ved, at det er ude med ham!

Det er svært at dø. Men hvis årsagen til min død er mine urene læber, mit liv, min skyld overfor min kone, mine børn, mine medmennesker og min Gud, da er døden ikke kun tung, men forfærdelig. En forfærdelig selverkendelse.

Hvad kan redde en præst fra dø og dom? Hvad kan redde en menighed og en nation fra sådan en død og dom? Svaret kommer straks: *Men en af seraferne fløj hen til mig; i hånden havde han et stykke gloende kul, som han havde taget fra alteret med en tang. Han berørte min mund og sagde: Nu har dette rørt dine læber, din skyld er fjernet, og din synd er sonet.* - Det havde præster brug for dengang. Det har præster brug for i dag: Erkendelse af skyld – og at modtage tilgivelse. Og den kristne menighed har brug for det. Ja, hele vort folk og alle mennesker.

Esajas forkynder dom og tilgivelse gennem hele sin bog. Han fortæller, prædiker, underviser og fortæller: *Herren frelser selv sit folk. Han gør det ved at komme og blive menneske som os, og bære skylden for sit folk. Dø for os.* Og Gud forkynder det i den kristne kirke, og rækker frelsen til menneskers urene læber hos mennesker, som skal dø. Han giver os i nadveren Jesu legeme og blod. Han prædiker tilgivelsen ind i hjerterne. Og han renser os og gør os til sine i dåbens bad. Sådan overvindes synden og den legemlige og evige død. Og sådan overvindes den værste form for ensomhed: Gud tager os til sig.

2. SIMON OG OS

Fiskeren Simon får samme erfaring. Han er på arbejde. Han og hans fæller har fisket hele natten uden resultat. De er ved at ordne garn. Kun fedtemøj. Ingen fisk. En nat på søen uden fangst. Og her – i fiskernes hverdag – kommer Hærskarers

Then one can get the idea that the priest Isaiah is despondent and discouraged, just as pastors can become discouraged and give up today when they have to preach truth and grace in a godless time.

But then something happens to and with Isaiah while he is serving in the temple. He feels as if there was an earthquake in the Temple. And seraphim and other angels sing, just like we did in the first him this morning: *"Holy, holy, holy is the Lord of hosts. The whole earth is full of His glory."*

You would think that Isaiah would be happy. But he was the opposite. He says: *"Woe is me, I am a man of unclean lips, and I dwell in a people with unclean lips."* Now the problem is not just the people, the Israelite congregation and the church. He himself is affected by the problem: the unclean lips. And he feels that he is going to die!

It's hard to die. But if the cause of my death is my unclean lips, my life, my guilt towards my wife, my children, my fellow human beings, and my God, then death is not only heavy but terrible. A terrible self-knowledge.

What can save a priest from death and judgment? What can save a congregation and a nation from such death and judgment? The answer comes immediately: *But one of the seraphim flew to me, holding in his hand a piece of fiery coals, which he had taken from the altar with tongs. He touched my mouth and said, "Now this has touched your lips, your guilt has been removed, and your sin is atoned for."* - Priests needed that back then. That is what priests need today: Acknowledgment of guilt – and to receive forgiveness. And the Christian congregation needs it. Yes, all our people and all people.

Isaiah preaches judgement and forgiveness throughout his book. He tells, preaches, teaches and tells: *The Lord himself saves his people. He does this by coming and becoming human beings like us, and bearing the blame for His people. Die for us.* And God preaches it in the Christian church, and extends salvation to the unclean lips of men who are to die. He gives us in the sacrament the body and blood of Jesus. He preaches forgiveness into the hearts. And He cleanses us and makes us His in the bath of baptism. This is how sin and bodily and eternal death are overcome. And this is how the worst kind of loneliness is overcome: God takes us in.

2. SIMON AND US

Simon, the fisherman, has the same experience. He is at work. He and his companions have fished all night without result. They are sorting out yarns. Only fat stuff. No fish. A night on the lake with no catch. And here – in the everyday life of the fishermen – the

Herre, Jesus Kristus, som Esajas mødte i Templet, og som også er hos os i gudstjenesten her, han kommer er hos Simon og giver den erfaring til Simon og de andre fiskere, som præsten Esajas fik i templet.

Evangeliet fortæller, at Jesus først prædiker og underviser fra Simons fiskerbåd. Dernæst siger han: *"Læg ud på dybet og kast garnene ud til fangst."* Simon gør det på Jesu ord. Og da fanger han en stor mængde fisk. 500 kg måske, eller mere. De må have hjælp af en anden båd. Og da er det, at Simon *falder ned for Jesu knæ og siger: "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand."*

Simons erfaring kom midt i fiskeriet efter han havde hørt Jesu ord. Skaberen er hos mig. Jeg har set Hærskarers Herre. Jeg er en syndig mand. Og da drager Simon den slutning, at Jesus og han ikke kan være sammen. *"Gå bort fra mig."* Den værste form for ensomhed: at blive forladt af Gud. Den værste!

Men den slutning, Simon drager, er forkert og falsk. Jesus modsiger ham. Og han modsiger også os, når vi får samme tanke. Evangeliet modsiger os i kærlighed og nåde! Evangeliet er jo frelsens budskab. Frelst af Jesus Kristus, frelst ved Jesus Kristus, frelst ved det, han gør gennem Ordet og Sakramenterne. Og der er uendeligt mange beviser i hverdagen på, at vi lever under Guds omsorg. Han er vor Skaber og Livgiver. Når vi hører evangeliet om frelse og fred og tilgivelse, overvinder Gud den absolutte ensomhed. For du er i Herrens hænder. Du tilhører ham med hud og hår. Som det syndige menneske du er! Som den stakkel, du er! Og som det herlige menneske du er. Som den lille skønne skabning du var som spæd. Dig, med alle dine sejre og glæder, og med alle dine nederlag og sorger. Han frelser dig.

3. FRYGT IKKE!

Til fiskeren Simon siger Herren: *"Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker."* Han fik et nyt arbejde!

Og til præsten Esajas siger Herren: *"Din skyld er fjernet! Din synd er sonet"* Da hørte jeg Herren sige: *«Hvem skal jeg sende? Hvem vil gå bud for os?»* Jeg svarede: *«Her er jeg, send mig!»* (Es 6,7-8). Han fik også et arbejde at gøre for Herren.

Den erfaring, de havde fået i mødet med HERREN, var afgørende for deres tjeneste. Og det er vores erfaring af synd og tilgivelse også.

Så ved vi nemlig, at problemet hos gudløse og vantro mennesker er et problem, som vi også selv bærer med os. Esajas sagde det sådan: *Jeg er en*

Lord of Hosts, Jesus Christ, the Lord whom Isaiah saw in the temple, and who is also with us in the divine service today, he comes and gives Simon and the other fishermen the experience that the priest Isaiah had in the temple.

The Gospel tells us that Jesus first preaches and teaches from Simon's fishing boat. Then he says: *"Go out into the deep and cast out the nets to catch."* Simon does it at Jesus' word, and then he catches a large amount of fish, 500 kg perhaps or more. They must have the help of another boat. And then it is that Simon *falls down at Jesus' knee and says, "Depart from me, Lord, for I am a sinful man."*

Simon's experience came in the middle of fishing after he heard the words of Jesus. "I have seen the Lord of hosts. I am a sinful man." And then Simon concludes that Jesus and he cannot be together. *"Get away from me."* The worst kind of loneliness: being abandoned by God. The worst!

But the conclusion Simon draws is wrong and false. Jesus contradicts him. And he also contradicts us when we have the same thought. The gospel contradicts us in love and grace! The gospel is the message of salvation. Saved by Jesus Christ, saved by what He does through the Word and the Sacraments. And there are so many proofs that we live under God's care. He is our creator and giver of life. When we hear the gospel of salvation and peace and forgiveness, God overcomes absolute loneliness. For you are in the Lord's hands. You belong to him with skin and hair. As the sinful man you are! Like the poor thing you are! And what a wonderful person you are. Like the beautiful little creature you were as a baby. You, with all your victories and joys, and with all your defeats and sorrows. He saves you.

3. DO NOT BE AFRAID!

To Simon the fisherman, the Lord says, *"Do not be afraid; From now on, you need to catch people."* He got a new job!

And to Isaiah the priest, the Lord says, *"Your guilt is done away! Your sin is atoned for"* Then I heard the Lord say, *"Whom shall I send? Who will pray for us?"* I replied, *"Here I am, send me!"* (Isaiah 6:7-8). He also had a work to do for the Lord.

The experience they had gained in meeting the Lord was essential to their service. And so is our experience of sin and forgiveness.

Then we know that the problem of godless and unbelieving people is a problem that we ourselves also carry with us. Isaiah said it this way: *I am a man*

mand med urene læber og bor i et folk med urene læber (Es 6,5). Og Simon: Jeg er en syndig mand.

Fortabte syndere bliver vi ikke ved vore onde gerninger, eller når andre opdager, hvad vi har gjort. Det er noget, vi er. Ja, vi er det fra undfangelse til vor dødsdag.

Derfor tror vi, at synden både er arvesynd, gerningssynd og undladelsessynd. Og Simon rører ved den oprindelige synd, grundsynden, arvesynden, når han siger: *"Jeg er en syndig mand!"* Hvornår blev han det? Det var han fra først af! Det gælder os og vore børn. Det gælder hele den faldne slægt. Jesus bekræfter det: *"Hvad der er født af kød er kød og kan ikke se Guds rige."*

Derfor har vi brug for frelse fra fødsel til død. Altid frelse. Hver dag frelse. Vi og vore børn. Og naboen og deres familie, ung og gammel. Og alle i vor menigheden. Og alle i vort land og i hele verden. Og Gud frelser og giver os troen ved Ordet og Sakramenterne.

Simon blev kaldet til apostel og fik en særlig tjeneste med at prædike Kristus. Og til os, som han prædikede for, skrev han: *I er et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomsagt, som kaldte jer af mørket til sit underfulde lys.* Så er vi alle med, også selv om vi ikke alle er ældste og hyrder i den kristne menighed.

Det, som Esajas og Simon lærte, blev afgørende i deres tjeneste: Det ene var, at de gik med samme nød og skyld og lidelse som dem, de skulle tjene med Guds ord. Det er også afgørende for os. Ellers går vi rundt med et selvbedrag og rammer forkert.

Og det andet: at Gud rækker os frelsen fra altereret og rører vor mund, sådan som Esajas erfarede. Og som Peter sagde på pinsedagen: *«Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på.»* (ApG 2,38-39)

Så lever vi denne dobbelte erkendelse: At vi er i nød – og at Gud har grebet ind og siger: "Frygt ikke!" Hærskarers Herre, Jesus Kristus, er med dig. Dette evangelium om frelse er givet til os, og vi kan give det videre. Amen.

of unclean lips and dwell in a people with unclean lips (Isaiah 6:5). And Simon: I am a sinful man.

We do not become lost sinners by our doing, or when others discover what we have done, when we are exposed. That is something we are. Yes, we are from conception to the day of our death.

Therefore we believe that sin is both original sin, sin of works, and sin of omission. And Simon touches "original sin" when he says: *"I am a sinful man!"* When did he become one? He was from the start! This applies to us and to our children. It applies to our fallen generation. Jesus affirms: *"What is born of flesh is flesh and cannot see the kingdom of God."*

Therefore, we need salvation from birth to death. Always salvation. Every day salvation. We and our children. And the neighbor and their family, young and old. And everyone in our congregation. And everyone in our country and in the whole world. And God saves and gives us faith through the Word and the sacraments.

Simon was called to be an Apostle and received a special ministry of preaching Christ. And to us to whom he preached, he wrote: *You are a holy people, a peculiar people, that you may proclaim the divine power of him who called you out of darkness to his wondrous light.* Then we are all involved, even if we are not all elders and shepherds in the Christian congregation.

What Isaiah and Simon learned became crucial in their ministry: Firstly, that they went with the same distress and guilt and suffering as those they were to serve with God's Word. That is also crucial for us. Otherwise, we walk around with a self-deception and are false and bad witnesses.

And secondly, that God extends to us salvation from the altar and touches our mouths, as Isaiah experienced. And as Peter said on the day of Pentecost: *"Repent and be baptized all of you in the name of Jesus Christ for the remission of your sins, and you will receive the gift of the Holy Spirit. For the promise is for you, and for your children, and for all those in the afar whom the Lord our God shall call."* (Acts 2:38-39)

Then we live this double realization: That we are in need – and that God has intervened and says: "Do not be afraid!" The Lord of Hosts is with you. He died on the cross for you and lives with you. This message of salvation is ours, and we can pass it on. Amen.